మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్...!

ఆంధ్రభూమి మంత్లీ.. నవంబర్, 2003

"ఈరోజు విజయ వాళ్ళింట్లో మనకు పార్టీ ఇస్తూంది!"
అంది సువర్ణ- మమతతో.

"అలాగా... ఏమిటి విశేషం?"

"ఈమధ్య ఓ టీ.వీ.వాళ్ళు నిర్వహించిన "మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్" కాంటెస్ట్‌లో మొదటి బహుమతి విజయకీ, ఆమె భర్తకీ వచ్చిందట! ఆ సందర్భంగా మనకు పార్టీ ఇస్తూంది. నిన్న నీవు లీవు కదా... నిన్నూ తప్పకుండా రమ్మని చెప్పింది."

"ఈరోజు తను లీవులో ఉంది కదూ! సరే వస్తాను... ఎన్ని గంటలకు పార్టీ?"

"సాయంత్రం అయిదు గంటలకు! స్కూలు కాగానే బయలుదేరుదాం. విజయ లేడీస్టాఫ్‌ని మాత్రం పిలిచింది. కాబట్టి నువ్వు దీన్ని అడ్వర్టయిజ్ చేయకు!" అంటూ అటుగా వచ్చి సూజాతను చూస్తూ- "విజయ నిన్నూ పిలిచింది కదా పార్టీకి?!" అని అడిగింది అపర్ణ.

"ఎందుకు పిలవదు? మా ప్రక్కిల్లేగా తనది! మీరు విజయ ఇంటికి మాత్రమే కాదు, మా ఇంటికి కూడా రావాలి!" అంది సుజాత.

"అలాగే... దానికేం భాగ్యం! పైగా, పక్కిల్లే అంటున్నావు. మరి, మీరు వెళ్లలేదా ఆ కాంటెస్ట్‌కి?!"

"లేదు... మాకు ఆసక్తి లేదు" అంది సుజాత.

ఆరోజు సాయంత్రం ఆ ప్రైవేటు స్కూలులో పనిచేసే లేడిస్టాఫ్ అందరూ విజయ ఇంటికి వెళ్లారు. విజయ తమకు వచ్చిన ట్రోఫీని, అక్కడ తీసుకున్న ఫోటోల్ని అందరికీ చూపించింది.

"వచ్చేనెల చివరివారంలో టెలికాస్ట్ అవుతుంది మా ప్రోగ్రామ్!" అంది ఎంతో ఎగ్జయిట్‌మెంట్ ఫీలవుతూ.

"అక్కడ ఏ ప్రశ్నలు వేశారు?" సులోచన ఆసక్తిగా అడిగింది.

"ఏ పూలు ఇష్టం, ఏ రంగు ఇష్టం... లాంటి ప్రశ్నలు విడివిడిగా వేశారు. మేము ముందే ఊహించి ఒకే జవాబు సిద్ధం చేసుకున్నాం కనుక ఆలోచించకుండా చెప్పేశాం. అయితే మేము ఊహించని ప్రశ్నలు కూడా కొన్ని అడిగారు. 'తెలుగులో మీకు ఇష్టమైన హీరోయిన్ ఎవరు?' అని అడిగారు. 'హిందీలో ఇష్టమైన హీరో ఎవరు?' అని అడిగారు. అదృష్టవశాత్తూ ఆయనా, నేనూ ఒకే జవాబులు చెప్పడంతో మాకు మొదటి బహుమతి వచ్చింది!" అంది విజయ.

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్..!" అందరూ ఒకేసారి అన్నారు.

తర్వాత భర్త సునోజ్‌ని వాళ్ళకు పరిచయం చేసింది విజయ.

"కంగ్రాట్స్ అండీ! యు డిజర్వ్ దిస్ ప్రైజ్!" అంది అపర్ణ అతనితో.

"థాంక్యూ..." అన్నాడు సునోజ్. అందరికీ స్వీటు, కూల్‌డ్రింక్ ఇచ్చింది విజయ.

సుజాత అందర్నీ తన ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించింది. నీట్‌గా ఉన్న ఆమె ఇల్లు అందరికీ నచ్చింది.

"ఏరీ... మీవారు లేరా?" సులోచన అడిగింది.

"వస్తారు... పిల్లల్ని ట్యూషన్ నుంచి పిలుచుకొని రావడానికి వెళ్లారు. మీకు ఇబ్బంది కలిగించకుండా ఓ గ్లాసు నిమ్మరసం ఇస్తాను. ఈజిట్ ఓ.కే.?!" అంది సుజాత.

"అదే మంచిది. ఇప్పుడే కూల్‌డ్రింక్ త్రాగాం కనుక కాఫీ వద్దు!" అంది అపర్ణ.

షోకేసు చూస్తున్న సులోచన- బొమ్మల వెనక ఓప్రక్కగా పెట్టిన ఫోటోఫ్రేమ్ అందుకుంది. ఎవరో రాసిన ఉత్తరాన్ని జెరాక్స్ తీసి లామినేట్ చేయించారు. వద్దనుకుంటూనే ఆ ఉత్తరాన్ని చదవసాగింది...

"ఈ వేసవి సెలవుల్లో నీవు తప్ప మిగిలిన నా పిల్లలందరూ వారి కుటుంబాలతో వచ్చారు. నీవు కూడా వచ్చి ఉంటే బాగుండేదని అందరం అనుకున్నాము. మీ అత్తగారి అనారోగ్యం వల్ల రాలేకపోయానని చెప్పావు. ఇప్పుడు ఆవిడ ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది? నీలాంటి సహనశీలి సేవల వల్ల ఆమె తప్పకుండా కోలుకొని ఉంటుంది.

సుజా! వేసవి సరదాగా గడిచింది. ఒకరోజు అందరం కూర్చొని మాట్లాడుకుంటున్నాము. మాటల్లో మన సర్కిల్‌లో ఉత్తమ జంట ఎవరు అన్న టాపిక్ వచ్చింది. గంటసేపు తర్జనభర్జనలు జరిగాక అందరూ ఏకగ్రీవంగా మీ జంటనే ఉత్తమ జంటగా ఎన్నిక చేశారు. అందుకు కారణం... మీరు ఒకరికి ఒకరు ఇచ్చుకునే గౌరవం, ఒకరిపై ఒకరికి ఉన్న ప్రేమ, పదిమందిలో మీరు తెచ్చుకున్న మంచిపేరు! నాకంటే చిన్నదానివైనా నీనుంచి నేను కూడా నేర్చుకోవాల్సిన సుగుణాలు నీలో ఎన్నో ఉన్నాయి. తల్లిగా ఎంతో గర్వంగా ఈ మాట అంటున్నాను."

ఉత్తరం తర్వాతి భాగం లేదు. అంతవరకే లామినేట్ చేయించారు. సులోచన మిగిలిన వాళ్ళను దగ్గరకు పిలిచి "నిజమైన ఉత్తమ జంటకు లభించిన అసలైన మెమెంటో ఇది!" అంటూ ఆ ఫ్రేమ్‌ని అందించింది.

"నీ మెమెంటో మాకు చాలా నచ్చింది!" అంది సులోచన– సుజాత హాల్లోకి రాగానే.

సుజాత సిగ్గుపడుతూ "నేను వద్దంటున్నా ఆయన ఆ ఉత్తరాన్ని లామినేట్ చేయించి అక్కడ పెట్టారు. రోజూ దాన్నోసారి చదివితే మామధ్య గొడవలే రావని ఆయన అభిప్రాయం!" అంది.

"మంచి ఆలోచన..!" అంది అపర్ణ.

పిల్లలతో లోపలికి వచ్చిన భర్త శ్రీనివాస్‌ని అందరికీ పరిచయం చేసింది సుజాత. చాలా సింపుల్‌గా ఉన్నాడు అతను. అందరితో తమాషాగా, కలుపుగోలుతనంతో మాట్లాడాడు.

ఏడు గంటలకు ఆ దంపతుల దగ్గర సెలవు తీసుకొని బయలుదేరారు అందరూ.

• • •

"హాయ్ సుజాతా... ఏం చేస్తున్నావు?" అంటూ సుజాత ఇంట్లోకి వచ్చింది విజయ.

"రా విజయా... కూర్చో! రాత్రి మావారు ఈ నవల చదివారు. చాలా బాగుందని, నన్నూ చదవమని చెప్పారు. ఎటూ ఈరోజు స్కూలుకు సెలవు కనుక చదువుతూ కూర్చున్నాను" అంది సుజాత.

"అదేమిటీ... ఆయన అలా చదవమని నిర్బంధం చేయకూడదు కదా! మనకే చదవాలనిపిస్తే చదవాలి."

"అది నిర్బంధం కాదు. అన్ని నవలలు చదివేంత టైము మనకు లేదు. కాబట్టి బాగున్నవే చదవగలం. అయితే ఏ నవల బాగుందో మనకెలా తెలుస్తుంది? ఆయన నవలలు ఎక్కువగా చదువుతుంటారు. కాబట్టి ఆయన చదివిన వాటిలో బాగున్నవి రెకమెండ్ చేస్తారు. నాకూ అభిరుచి ఉంది కాబట్టి చదువుతున్నాను."

"పిల్లలు ఏరి?" ఇంట్లోకి చూస్తూ అడిగింది.

"మా అన్నయ్య ఇంటికి వెళ్లారు. ఐడియా..! ఎటూ మనిద్దరం ఖాళీగానే ఉన్నాం. మేట్నీకెళ్దామా?"

"ఆయనకు చెప్పకుండా ఎలా రాను? నాకు భయం..!"

"భయమెందుకు? మనమేం తప్పు చెయ్యడం లేదుగా! అంతేకాదు, ఫోనుచేసి చెప్పే వెళ్దాం... వాళ్ళకూ ఇబ్బంది లేకుండా!"

"అలాగయితే సరే!"

ముందుగా సుజాత శ్రీనివాస్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పింది. అలాగే వెళ్లమనీ, సాయంత్రం తను ఇంటికి వస్తూ పిల్లల్ని పిలుచుకొని వస్తాననీ చెప్పాడు.

తర్వాత ఫోను విజయకిచ్చి సునోజ్‌కి చెయ్యమని చెప్పింది. అయితే సునోజ్ ఆఫీసులో లేడనీ, బయటకు వెళ్లాడనీ అతని కొలీగ్ చెప్పాడు.

"అయితే ఎలా? మానేద్దామా?" అని అడిగింది సుజాత.

"ఫర్వాలేదు... వెళ్దాం! నేను పది నిమిషాల్లో రెడీ అయి వస్తాను" అంటూ తమ పోర్షన్‌లోకి వెళ్లింది విజయ.

సినిమాకు టికెట్లు తనే కొన్నది సుజాత. వెళ్లేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు ఆటోకు తనే డబ్బులు ఇచ్చింది.

చేతిలో పర్సున్నా ఒక్కసారి కూడా విజయ తను ఇస్తానని అనకపోవడం సుజాతను ఆశ్చర్యపరిచింది.

• • •

"సుజాతా! ఈరోజు నాకు ఎంత సంతోషంగా ఉందో తెలుసా?" అంది విజయ ఓరోజు.

"ఏమిటి విశేషం? నెల తప్పావా?"

"ఛ... కాదు. మా ఆయన ఎయిర్‌కూలర్ కొన్నారు!"

"కంగ్రాట్స్! అయినా నువ్వు చాలా అల్పసంతోషివి. ఎయిర్‌కూలర్‌కే ఇంతగా సంతోషపడ పోతున్నావు."

"సంతోషం అందుకు కాదు. ఈసారి ఎండలు ఎక్కువగా ఉన్నాయి కదా! నిన్నరాత్రి వేడి వల్ల నాకు నిద్రపట్టలేదు. నా అవస్థ చూసి ఆయన సాయంత్రం ఎయిర్‌కూలర్ తెచ్చేశారు. నువ్వు చెప్పు... ఇది ఆనందించే విషయమా, కాదా? నేనంటే ఆయనకు ఎంతో ప్రేమ ఉన్నట్లే కదా!"

"అవును. అంతా, ఇంతా ప్రేమ కాదు. ఎయిర్‌కూలర్ అంత ప్రేమ!" నవ్వుతూ అంది సుజాత- రెండుచేతులూ వెడల్పు చేసి చూపిస్తూ.

విజయ వెళ్లిపోయాక సుజాత ఆమె గురించే ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది. ఇంతలో... ఆమెకి గత ఏడాది వేసవిలో ఓరాత్రి జరిగింది గుర్తుకొచ్చింది...

ఆరోజు రాత్రి కరెంటు పోయి ఎంతసేపటికీ రాలేదు. తనకు ఫాను లేకపోతే నిద్ర రాదు. పైగా... 'ఒకటే వేడి!

మరుసటిరోజు స్కూలు తనిఖీకి ఎవరో అధికారులు వస్తున్నారనీ, టీచర్లెవరూ లీవు పెట్టకూడదనీ సర్క్యులర్ జారీ చేశారు ప్రిన్సిపాల్. 'రాత్రంతా నిద్ర లేకపోతే ఉదయం వంట ఎలా చెయ్యాలి? స్కూల్లో రోజంతా నిలబడి ఎలా పాఠాలు చెప్పాలి?' అనుకొని ఆందోళన పడసాగింది.

పనులన్నీ అయ్యాక మంచంపై పడుకుంది.

శ్రీనివాస్ విసనకఱ్ఱ తీసుకొని నలుగురికీ గాలి వచ్చేలా విసురుతూ ఉన్నాడు. ఆ గాలికి ఆమె అలసిన శరీరానికి వెంటనే నిద్రపట్టింది. ఆ తర్వాత ఎప్పుడో మెలకువ వచ్చి చూస్తే- శ్రీనివాస్ ఇంకా విసురుతూనే ఉన్నాడు.

"మీరింకా పడుకోలేదా? టైము ఎంతయింది?" అని అడిగింది.

"నాలుగైంది!" అన్నాడు.

ఆ మాటకు ఆమె నిద్రమత్తు ఎగిరిపోయింది.

"మీరు రాత్రంతా నిద్రపోకుండా ఇలా విసురుతూనే ఉన్నారా?" అని అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

అవునన్నట్టు తలూపాడు.

"ఎందుకండీ ఇంత శ్రమ తీసుకుంటున్నారు? మీ చేయి నొప్పివేయదూ?!" అంది ప్రేమగా.

"పర్వాలేదు. రాత్రంతా నిద్రలేకపోతే రేపు నీవు పనిచేయలేవు, లీవూ పెట్టలేవు. అనుకుంటే నేను లీవు పెట్టగలను. నాకోసం నీవు ఎంతో కష్టపడి సంపాదిస్తున్నప్పుడు నీకోసం నేను ఈమాత్రం కష్టపడటంలో తప్పు లేదు. పైగా, నీకోసం చేసే ఏ పనైనా నాకు ఆనందాన్ని, తృప్తినీ ఇస్తుంది" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

ఆ చర్యతో, ఆ మాటతో ఆమెకు అతనిపై ఉన్న ప్రేమ పదిరెట్లు పెరిగింది. 'అటువంటి మనిషి కోసం ఎంత కష్టపడినా పర్వాలేదు...' అనుకుంది మనసులో. ఆ సన్నివేశం గుర్తొచ్చి ఆమె మనసు ఆనందంతో నిండిపోయింది.

• • •

ఒకరోజు సునోజ్ కేంపు కెళ్లాడని విజయ చెప్తే- ఆరోజు తమ ఇంట్లోనే భోజనం చేయమనీ, ఆమె ఒక్కదాని కోసం వంట చేయవద్దనీ చెప్పింది సుజాత.

విజయ సరేనని ఒప్పుకుంది.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ముందు పిల్లలకు భోజనం పెట్టారు. తర్వాత తామిద్దరూ వడ్డించుకుంటూ తినసాగారు.

"మీవారు ఆలస్యంగా వస్తారని చెప్పావు. సినిమా కెళ్లారా?" అని అడిగింది విజయ.

"కాదు. వాళ్ళ కొలీగ్ కూతురు పెళ్ళికి వెళ్లారు. భోజనం అక్కడే చేస్తానని అన్నారు."

భోజనాలయ్యాక అన్నంగిన్నె వైపు చూసి, "అయ్యోః... ఇంత అన్నం మిగిలిపోయిందే!" అంది విజయ.

"అవును. ఆయన రాత్రి ఇంట్లో భోజనం చెయ్యరన్న విషయం మర్చిపోయాను!"

"ఇది చూస్తే మీవారు తిట్టరా?"

"ఎందుకు తిట్టాలి? మనుషులన్నాక మరుపు ఉండదా? పొరబాట్లు చేయరా?"

"మా ఆయనైతే బాగా తిడతారు. పనిష్మెంటుగా ఉదయం ఆ అన్నం నన్ను తినమంటారు. అన్నం వృధా చేయడం నేరం అంటారు ఆయన"

"వృధా చేస్తే నేరమే! మా పనిమనిషి జ్యోతి రెండిళ్ల అవతలే ఉంది. పిల్లలతో చెప్పి పంపిస్తే సంతోషంగా వచ్చి తీసుకెళుతుంది. ఎవరో ఒకరు తింటున్నారు కాబట్టి అది వృధా కాదు అంటారు ఈయన."

"మీవారిది గొప్ప మనసే!"

"అవును!" అంది సుజాత గర్వంగా.

"నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి సుజాతా! మీవారు నీకు కావల్సినంత స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యం ఇచ్చారు. మావారు డబ్బు విషయంలో చాలా జాగ్రత్త మనిషి. ఖర్చు అంటే భయపడతారు.

మంచి ఉద్యోగం, మంచి జీతం ఉండికూడా కొన్ని చిన్నచిన్న కోరికలు తీర్చుకోవడానికి కూడా నోచుకోలేదు నేను. లేనివాళ్ళమే అయితే ఏదోవిధంగా అడ్జస్ట్ అయిపోవచ్చు. అన్నీ ఉండీ, లేనివాళ్ళలా ఉండాలంటేనే బాధ!"

"అదేమిటి విజయా! మీవారు నీకు అన్నీ కొనిస్తారుగా! మొన్నటికి మొన్న ఎయిర్‌కూలర్ కొనిచ్చారు నీకు!"

"హుఁ... అది షాపులో కొన్నది కాదు. ఆఫీసులో ఉంటే వేలం వేసినట్లు రాసుకొని తక్కువ ఖరీదు చూపించి తెచ్చారు. ఆ లేకితనమే నాకు నచ్చదు. ఊరికే వస్తుందంటే చాలు- 'ఎవరేమనుకొంటారో...' అనికూడా ఆలోచించకుండా ఆ వస్తువు పొందాలని చూస్తారు. హుందాగా ఆలోచించరు, ప్రవర్తించరు. నీవు సినిమాకు పిలిచినరోజు నా పర్సులో ఒక్క రూపాయి కూడా లేదంటే నమ్ముతావా? నా జీతం మొత్తం అలాగే బ్యాంకులో వేసేస్తారు. నా దగ్గర డబ్బులుంటే ఖర్చు పెట్టేస్తానని నా చేతికి డబ్బులే ఇవ్వరు. ఒక్కోసారి పది రూపాయలకు కూడా వెతుక్కునే పరిస్థితి వస్తుంది. 'నన్ను బాగా చూసుకుంటున్నారు కదా!' అని మనసుకు ఎంత సర్దిచెప్పికున్నా ఈ విషయంలో ఆయన ప్రవర్తన వల్ల అవమానపడాల్సి వస్తుంది. మీవారిని చూసైనా ఈయన మారితే బాగుంటుంది!" అంది బాధగా.

• • •

ఆ రోజు గురువారం!

శ్రీనివాస్ సుజాత సాయిబాబా గుడికి బయలుదేరారు. సునోజ్ వాళ్ళనూ పిలిచారు. గుడిలో రష్‌గా ఉండడంతో కొంతదూరంలో ఉన్న పచ్చికబయలులో కాసేపు కూర్చుందామని శ్రీనివాస్ ప్రతిపాదిస్తే... అందరూ కూర్చున్నారు.

ఉన్నట్టుండి సునోజ్-

"ఏమిటి... మీరు కొండయ్య కూతురి పెళ్ళికి అపార్ట్‌మెంట్స్‌లో ఉండేవాళ్ళు తలా వెయ్యి రూపాయలు ఇవ్వాలని ప్రపోజ్ చేశారుట!" అని అడిగాడు శ్రీనివాస్‌ని.

"అవును. కొండయ్య బిల్డింగ్ కట్టినప్పట్నుంచీ వాచ్‌మన్‌గా ఉంటున్నారు. మీరు కొత్తగా వచ్చారు కనుక మీకు అతని గురించి తెలియకపోవచ్చు. కానీ, ప్రతి ఒక్కరి మంచిచెడ్డలు చూస్తూ మన పిల్లల్ని ఎంతో ప్రేమగా చూసుకుంటూ బాధ్యత ఎరిగి మసలుతూ ఉన్నాడు. అతని కూతురికి పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. మనం చేసే ఈ చిన్నసహాయం అతనికి ఎంతో ఉపయోగపడుతుంది" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"మీరు మీ ఆలోచనల్ని అందరిమీదా రుద్దకండి సార్! వెయ్యి రూపాయలంటే మాటలా? ఎంత కష్టపడితే మనకు ఆ డబ్బు వస్తుంది?!" అన్నాడు సునోజ్.

"చూడండి సునోజ్‌గారూ! నేను అందరూ కంపల్సరీగా ఇచ్చి తీరాలని చెప్పలేదు. ఎవరికి వీలైతే వాళ్ళనే ఇవ్వమన్నాను. ఒకర్ని ఇబ్బంది పెట్టే అలవాటు నాకు లేదు."

"అందరూ ఇచ్చి మేము మాత్రం ఇవ్వకుంటే బాగుంటుందా? అందరూ మమ్మల్ని పిసినారులని అనుకోరా?"

"అన్నీ మీరే ఊహించుకుంటే ఎలా మీతో? ఎవరైనా అలా అంటే మీ ప్రాబ్లమ్స్ వారికి చెప్పి మీరు పిసినారి కాదని చెప్పండి."

"అసలు ఈ బాధంతా లేకుండా మీరు ఊరక ఉండిపోవచ్చు కదా!"

"మనం ఎవ్వరం ఏమీ ఇవ్వకుండా ఉండిపోతే కొండయ్య బాధపడడా? ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క వస్తువు ఇచ్చే బదులు- అందరం కలసి ఒక మొత్తంగా అతనికి ఇస్తే ఏదో ఒక ఖర్చుకు ఉపయోగపడుతుంది. ఒక వ్యక్తికి సహాయం చెయ్యాలనుకోవడం కూడా తప్పా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్ బాధగా.

"తప్పని కాదు. ఇప్పుడు ఉన్నదంతా ఇలా దానాలు చేస్తూపోతే రేపు మనకు అవసరమైతే ఎవరు ఇస్తారు?"

"మీరు మంచిగా ఉంటే ఎందుకు ఇవ్వరు? పోనీ, మీరు దాచిపెట్టుకున్నది అలాగే ఉంటుందని ఎలా అనుకుంటారు? రేపు ఏ అనారోగ్యమో వచ్చి అంతా ఖర్చయిపోతే ఏం చేస్తారు? లేదా మీరు డబ్బులు దాచుకున్న బ్యాంకు దివాలా తీస్తే ఏం చేస్తారు? డబ్బు శాశ్వతం కాదు. మనం చేసే మంచే శాశ్వతం! ఎందుకంటే అది అవసరమైనప్పుడు మనకు సహాయపడుతుంది. అట్లని మీకున్నదంతా అందరికీ పంచెయ్యమని అనడం లేదు. మన శక్తికొద్ది కొద్దో, గొప్పో తోటివాడికి, అదీ అవసరమున్నవాడికి, ఆ సహాయం విలువ తెలిసిన వాడికి సహాయం చేస్తే మనకు పోయేదేం లేదు!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"రష్ తగ్గింది... గుడిలోకి వెళదాం పదండి!" అంది సుజాత- వాళ్ళ సంభాషణ ఎక్కడికి దారి తీస్తుందోనన్న భయంతో.

దేవుడి దర్శనం అయ్యాక గుడిప్రాంగణంలో కూర్చున్నారు.

"మీ దయవల్ల బాబాను చూడగలిగాను ఈరోజు. ఆఫీసులో పని వత్తిడి వల్ల నెలకు ఒకసారి కూడా గుడికి రాలేకపోతున్నాను" అన్నాడు సునోజ్ తృప్తిగా.

"మీరు బాబా భక్తులా..?" అని అడిగాడు శ్రీనివాస్ సునోజ్‌ని.

"అవును... ఆయనంటే నాకు ఎంతో భక్తి, నమ్మకం!"

శ్రీనివాస్ మొహంలో నవ్వు చూసి, "ఎందుకలా నవ్వుతున్నారు?" అని అడిగాడు సునోజ్.

"ఆయన మీద అంత నమ్మకం ఉన్నవారు రేపటి గురించి అంతగా ఆలోచించడం నాకు నవ్వు తెప్పించింది. మీకొక కథ చెబుతాను వినండి. ఏదో పత్రికలో చదివాను నేను. ఓ ఊర్లో ఓ దంపతులు ఉండేవారు. వాళ్ళిద్దరూ షిరిడీ సాయిబాబా భక్తులు. ఒకరోజు భర్త పెట్టెలో డబ్బు దాస్తూండడం చూసి, ఎందుకని అడిగింది భార్య. 'రేపు ఏదైనా అవసరమయితే మనకు ఎవరిస్తారు? అందుకే దాస్తున్నాను' అన్నాడు భర్త. 'అయితే మీకు బాబా మీద నమ్మకం లేదా?' అంది భార్య నిరుత్సాహంగా."

ముగ్గురూ మౌనంగా ఉండిపోయారు కథ విన్నాక.

"మొదట్లో నేను చాలా కాలిక్యులేటెడ్‌గా ఉండేవాణ్ణి డబ్బు విషయంలో. ఈ కథ చదివాక నాలో మార్పు వచ్చింది" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

ఇంతలో... ఓ తల్లీకూతురు వచ్చారు గుడిలోకి. సుజాతను, శ్రీనివాస్‌ను చూసి నమస్కరించారు వాళ్ళిద్దరూ. వాళ్ళతో మాట్లాడి పంపి, "ఇక వెళదామా?" అంది సుజాత- విజయతో.

"ఎవరు వాళ్ళు?" అంది విజయ లేస్తూ.

“ఆవిడ భర్త వీళ్ళను వదిలేసి వెళ్లిపోయాడు. తను కుట్టుపని చేసుకుంటూ కూతుర్ని చదివిస్తుంది. ఆ అమ్మాయి ఫీజు సుజాత తన జీతం నుంచి ప్రతినెలా కడుతుంది. ఆ అమ్మాయి హైస్కూలు చదువు అయ్యేవరకు తమ ఫీజు కడతానని సుజాత ఆవిడకు మాట ఇచ్చింది” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“మాకు వచ్చిన మెమెంటో నిజానికి మీకు చెందాల్సినది. యు ఆర్ పర్‌ఫెక్ట్ మేడ్ ఫర్ ఈచ్ ఆదర్ కపుల్!” అన్నాడు సునోజ్ నిజాయితీగా.

మరుసటిరోజు సునోజ్ వెయ్యిరూపాయలు శ్రీనివాస్‌కు ఇచ్చి కొండయ్యకు అందజేయమని చెప్పాడు.

కొద్దిరోజుల తర్వాత ఒకరోజు... విజయ- సుజాత ఇంటికి వచ్చింది.

“రామ్మా కూర్చో!” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“మీ మాటలు మావారిపై బాగా పనిచేశాయి. ఆయనలో మార్పు కనబడుతుంది. మీకు చాలా చాలా థాంక్స్!” అంది విజయ కృతజ్ఞతగా.

“అంతా బాబా దయ!” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“మీరు డబ్బు విషయంలో కాలిక్యులేటెడ్‌గా ఉండేవాణ్ణని సునోజ్‌గారితో చెప్పారు. నాకెప్పుడూ అలా అనిపించలేదే..?!” అంది సుజాత.

“సునోజ్‌లో మార్పు రావడం కోసం అలా చెప్పాను. అయితే భవిష్యత్తు గురించి భయం మాత్రం నాలో ఉండింది. ఆ కథ చదివాక భయం పోయింది” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

పాఠకులకు, సాహితీప్రియులకు **జయంతి పబ్లికేషన్స్** అందిస్తున్న అపూర్వ అవకాశం!

సి.ఎన్. చంద్రశేఖర్ రచనలు

‘నీ కోసమే...’
(కథాసంపుటి)
వెల : రూ॥ 100 /-

‘కనులు మాటలాడునని...’
(కథాసంపుటి)
వెల : రూ॥ 60 /-

ఈ రెండు పుస్తకాల సెట్‌ని ఒకేసారి కొనదలచుకుంటే కేవలం రూ॥ 100 /- లకే మీకు లభిస్తాయి.

మీ ఆర్డర్లు
మనీయార్డరు, లేదా డిమాండ్ డ్రాఫ్టుల రూపంలో
పంపించాల్సిన చిరునామా

ఎస్వీ కృష్ణజయంతి

203, కంచి రెసిడెన్సీ, 11-19, పి & టి కాలనీ, దిల్‌సుఖ్‌నగర్, హైదరాబాద్ - 500 060.